

mény legyen az utat keresők számára. Ezzel szemben Judás áruló beszéde nyomán Jézust elfogják és keresztfára feszítik. Néró szavára felgyújtják Rómát és utána sok-sok keresztényt pusztítanak el. Hitler szavára lángba borul a világ; az eredményét ismerjük. Tehát ezeknek az embereknek a beszéde — mint Péter beszéde — elárulta, hogy kik azok, akik szóltak.

Ezek után vessünk egy pillantást a mi életünkre. Mi is birtokában vagyunk ennek az emberi képességnek: a beszédnek. Mire használjuk fel ezt a tehetségünket! Tanítjuk gyermekeinket, elmondjuk panaszainkat, magasztaljuk Istent, árukkodunk, káromkodunk, rágalmazunk. Jusson eszünkbe a felolvasott bibliai vers szava: Pétert beszéde árulta el, hogy Jézus tanítványa. Téged is beszéded árul el, hogy ki vagy. Vizsgáld meg magadat. Tedd mérlegre beszéded értelmét. Szavad tanít-e, mint Jézus beszéde? Vigasztal-e, mint édesanyád szava? Gyógyít-e, mint az orvos szava? Vagy otthonokat dönt romba, reményeket pusztít el, hitet semmisít meg, embereket alááz meg? Vigyázz, beszéded elárulja, hogy ki vagy. Hiába öltözteted magad bíborba, bársonyba, ékesíted fel magad arannyal, drágakövekkel, beszéded elárulja, hogy ki vagy.

Még egy megdöbbenő dolgot mondok el a beszédről. Nem tudom, figyeltétek-e meg, hogy a 20. század embere lassan-lassan elfelejt beszélni. Ezt a jelenséget az ember idézte elő tudásával, technikájával, amivel valójában könnyebbé, szebbé akarta tenni életét. Hangos, zakatoló gépeket szerkesztett, amelyek mellett az ember nem tud beszélni, és rohan némán céljai, álmái felé. Pedig szükségünk van a beszédre, gondolataink közlésére, hogy lássa meg a világ, hogy élünk, emberek vagyunk. Zsoltáros hangomról, imádságos szavamról tudják meg, hogy ki vagyok. Beszélni akarok, hogy tanuljanak embertársaim. Énekelni akarok, hogy ismerje meg a világ életkedvemem. De ezt a világ hasznára és örömére kell tегyen.

Tanuljunk használni a beszédet Isten dicsőségére és az emberiség előmenetelére, hogy aki hallja beszédünket, tisztelettel nézzen fel ránk. Ámen.

ÁBRAHÁM FIAI

Lk 19,8—9

Ismerős a történet, amelyet a vallásórákon hallottunk először. Utána még sokszor istentiszteletek alkalmával vagy pedig a Bibliából. Mégis mindig új, mégis mindig szívünkhöz szól. A történetből azt láttuk meg, hogy ha közel akarunk jutni Jézushoz, az emberekhez, le kell szállanunk a hatalom, a gazdagság, a gőg, az önzés fájáról és otthonunkba, szívünkbe kell elvinni Jézust, a szeretet és békesség apostolát. Nem lehet fára mászva, az emberek feje fölött megérteni az igazságot.

Ez alkalommal figyelmünket Jézus felé fordítjuk, amikor így szól: „Ma lett üdvössége ennek a háznak: mivelhogy ő is Ábrahám fia“.

Idézzük fel kissé a történetet. Zákeus a vámszedő megérzi, hogy csak Jézus lehet az, aki őt vissza tudja vezetni az emberi közösségbe. Megérzi, hogy túlzott kapzsiságával saját maga emelte a válaszfalat, ami őt a társadalomból kizárta. Hajlandó lerombolni a gátat, amikor így szól: „Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, visszaadom neki a négyszeresét.“ Ezen a találkózón egy megvetett, lenézett ember újra emberré válik és szívének jóságát felkínálja embertársainak. Íme, lássátok meg, hogy én is ember vagyok. Errre mondja Jézus: „Ma lett üdvössége ennek a háznak“. Bizonyára Jézus lelkében is az öröm hangjai zendülnek meg: milyen jó, hogy a házába eljöttem, hogy e beteg lelkű emberhez lehajoltam, hiszen ő is Ábrahám fia. Ezzel a boldogsággal lelkében lép ki Zákeus házána kapuján, amely előtt a tanítványok és a farizeusok várják. Ezek nem tudják, hogy mi történt az ajtón belül és Zákeus szívében. Számon kéri Jézustól cselekedetét, mert bement egy bűnös házába, és leült asztala mellé. Jézus válasza határozott. A beteg emberhez kell elmennie az orvosnak. S ha szolgálatát sikeresen végezte, áldásos volt a munkája.

Érdemes elgondolkozni a farizeusok magatartásán. Miért háborodtak fel Jézus cselekedetén, aki Zákeus felé kinyújtotta kezét? Zákeus, mint vámszedő, a rómaiakat szolgálta. A rómaiak Jézus népének elnyomói voltak, ellenségei a zsidóknak. Azért gyűlölték Zákeust, mert az ellenséget szolgálta. Itt látszik meg a farizeusok valódi jelleme. Mert azt jól tudjuk, hogy a farizeusok is a rómaiak igazi kiszolgálói voltak. A kereskedelem az ők kezükben volt. Az adót, a gabonát, vágómarhát ők is szállították Rómának. Amikor Zákeus visszavonult szolgálatából, a farizeusok elveszítették egy eszközt. Nem csak felháborodtak Jézus cselekedetén, hanem dühöse is voltak Zákeus elvesztése miatt. Ők Zákeust nem úgy nézték, mint „Ábrahám fiát“, hanem csak mint egy vámszedőt.

De ezzel kapcsolatban még vizsgáljuk meg Jézusnak egy másik példázatát is, a tékozló fiúról szólót. Ezt a történetet is ismerjük. Milyen nagy diadalérzéssel indult el a kisebbik fiú, pénzzel a zsebében vélt igazsága felé. S milyen mélyre kellett lesüllyednie azért, hogy rádöbbenjen, hogy ő is Ábrahám fia. Neki is ott a helye a többi fiak között. Felismeri, hogy az apja házában az utolsó szolgának is jobban van dolga, mint neki. Elindul hazafelé. Amikor összetörten, megalázkodva apja lábához borul, az felemeli, mert vére, fia, és lakomát rendez hazatérése örömeire. A nagyobbik fiú, mikor hazaérkezik, látja az örömet, a lakomázók boldogságát, nem megy be a házba az apa hívására, hanem igazolva érdemeit, így szól: mindig hűséges voltam hozzád, veled együtt dolgoztam, gyarapítottam javainkat, de nekem soha sem mondtad, hogy barátaimmal együnk meg legalább egy kecskét. Ennek pedig, aki mindenét eltékozolta, borjút vágattál le. Szomorú szüklátókörség. Nem örvendeni annak, hogy van egy testvérem, hogy édesapám visszanyerte elveszettnek vélt fiát, hogy Ábrahám fiai egymásra találtak.

Ezzel a kérdéssel kapcsolatban a föld jut eszembe. Milyen a föld? Van jó, de van terméketlen, haszontalan föld is. Mind a kétféle mégis csak föld. A tudósok megállapítása szerint földünk nagy sivatagai valamikor termékeny földek voltak. Valamilyen természeti katasztrófa miatt elveszítették vízkészletüket és terméketlenné váltak. Meg vagyok azonban győződve arról, hogy a tudomány, a technika segítségével és az emberi fáradtság nyomán ezek újra mind termékennyé változhatnak.

A földet hoztam fel példának, de hiszem, hogy mindnyájan az emberre is gondolunk. Vannak bőséget termő emberi életek, és vannak terméketlen, elsivatagosodott lelkű emberek. Ezek eleve rossznak születtek? Rossz lehet az, amit a jó Isten teremt? Nem tudhatjuk, hogy milyen próbák, fájdalmak, csalódások ölték ki lelkükből a jóságot, az irgalmasságot, a szeretetet, de meg kell látnunk, hogy ők is emberek, Isten gyermekei. Az embereket tévedéseik miatt nem szabad a körön kívül helyezni. Isten felhozza napját mind az igazak, mind a gonoszok földjére, és egyformán ad esőt mindenkinek. Ha pedig Isten nem zárja ki gondviseléséből, akkor nekünk nincs jogunk elítélni senkit. Be kell mennünk házába, le kell hajolnunk hozzá, kitárni a bizalom és megbecsülés ajtaját, hogy betérhessen hozzánk. Lehet, hogy sokszor csak azért az egyért, aki hozzánk tartozik, aki éppen úgy Isten fia mint mi.

Ezt a szolgálatot vállalta az Egyház is, amely az elmagányosodott, a családi és társadalmi keretek határainak peremére szorult Zákeusokat próbálja magához vonzani, hogy ezeknek is otthona, támassza, megtartója és üdvössége legyen.

Ez az értelme és hozzánk szóló üzenete Jézus tanításának: „Ma lett üdvössége ennek a háznak!... Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett“. Ámen.

FARKAS LÁSZLÓ

LELKIISMERET

ApCsel 24,16

A felolvasott bibliai rész Pál apostol életéből egy drámai jelenetet elevenít fel. Az apostol ismét Jeruzsálemben van. Az Ázsiából jött zsidók lázítására a templomban elfogják, istenkáromlás súlyos vádjával meg akarják ölni. A helyőrség ezredese menti meg a zsidó nagytanács és a felbízott tömeg haragjától. Titokban, az éj leple alatt, biztonságos kísérettel Cézareába küldi Félix helytartóhoz. A társzusi származású Pál, mint római állampolgár, a helytartó védelmét élvezi. A helytartó előtt tartott védőbeszédében többek között a következőket mondja: „Arra törekszem, hogy lelkiismeretem mindenkor tiszta legyen Isten és emberek előtt“.